

Kapitola 1

Rudý les

Posedl mě démon zvrácenosti.

Tatáž pekelná stvůra, totéž nesnesitelné puzení, svrbění duše, co v jedné ze svých povídek popsal slovutný Edgar Allan Poe.

Věděl jsem, že to nemám dělat, že se mám otočit a zmizet. Vedený démonem zvrácenosti jsem však udělal pravý opak: kráčil jsem po stezce, vinoucí se zimním lesem. Větve ztepilých smrků těžkly čerstvě napadaným sněhem, zdejší ticho bylo hlučné a já sledoval drobné stopy nějakého zvířete, snad veverka.

Vrať se! křičel na mě zdravý rozum. *Vrať se, Františku.*

Já byl však ke všem jeho prosbám a výzvám hluchý.

Čím více jsem se do lesa nořil, tím více temněl a zdál se zlovolnější. A veverčí stopy, dříve dobře patrné v naducané bílé peřině, náhle zmizely.

Zastavil jsem se; byl jsem zcela zalitý potem, přerývané jsem oddechoval. Přestože jsem se brodil pŕlmetrem sněhu, nemohla za to tělesná námaha, nýbrž to, že jsem si náhle nebyl schopný uvědomit, kde jsem.

Jak je to jenom možné?

Mířil jsem k Pyramidě, skalnímu útvaru na Holém vrchu, který byl odedávna strážcem severní části Lipnice. Jako tolikrát předtím. Byla to má oblíbená vycházka po kratším vyučovacím dni, praktikoval jsem ji už od chvíle, co jsem dostal místo kantora na zdejší měšťance. *Utuí tělo i mysl*, říkával můj

otec. Jenže nyní jsem les, v němž jsem stanul, ten zpropadený les utápějící se v hlučném tichu, nepoznával.

Rozhlížel jsem se po němých tvářích smrkových kmenů, marně jsem hledal v jejich nehybných vráskách nějakou ná-povědu.

Tma houstla. Nebývale rychle.

Požírala les.

Příkrčil jsem se pod nejbližší smrk, snad jsem hledal ochra-nu v blízkosti jeho drsné rozpraskané kůry, netuším. Byl jsem popletený, zmatený. Vydešený. V jednu chvíli jsem si dokonce myslel, že jsem si spletl směr a nedopatřením jsem nezamí-řil k Pyramidě, ale obešel les v kruhu, vůbec si neuvědomil, že přecházím silnici a že se nyní nacházím poblíž Hřebene, možná dokonce stoupám na Vlčí hrdlo, vrch mírně zvlhující krajinu mezi Lipnicí a rybníkem Kamenná trouba. Ihned jsem však tuto možnost zavrhl.

Byla příliš šílená.

Ale byla šílenější než to, co se dělo?

Pokusil jsem se vrátit do bodu nula. K okamžiku, kdy jsem do lesa vstoupil.

Nepamatoval jsem si na něj.

První, na co jsem si vzpomínal, bylo to, že sleduji stopy té malé zrzavé bestie, ač na mě celá má duše křičela, abych to nedělal.

Zbývala jediná logická možnost: došlo mi, že se mi tohle všechno zdá. Sen nikdy nemá začátek. Prostě se najednou ocitnete v dané situaci. A jelikož jsem si uvědomoval, že spím, jedná se o fenomén takzvaného lucidního snění, o bdělý ane-bo jasný sen. Pokud to tak je, mohl bych ho jistým způsobem ovládnout. Anebo se z něho probudit.

PROBUDIT.

Soustředil jsem se na to slovo.

PROBUDIT.

Ale já se neprobouzel.

Byl jsem dál uvězněný v tom podivném lucidním snění, v tom černém a temném a tichém lese, kde se skrývá veverka, co zanechává stopy ve sněhu uprostřed cesty a najednou mizí, jako by snad vystoupila po žebříku do nebe podobně, jako to kdysi, za biblických časů, dělali andělé (tedy alespoň v Jákobových snech).

Něco se změnilo.

Nejdřív jsem to nespatriil, jen jsem to CÍTIL. Nebyl to zápach ve vzduchu, nebylo to šimránání na kůži, bylo to někde v závitech mého mozku. Rostlo to a bujelo.

Odstoupil jsem od smrku.

Předtím byl zdravý, plný síly. Voněl. Mízou, jehličím. Nyní byl suchý: od kořenů až po vrchol. A celý rudý.

Všude kolem mě stály temně rudé smrky. Les byl rudý a purpurový. Zavřel jsem oči, abych tomu výjevu unikl. Protože bych neměl ty stromy vidět. Vždyť tma už les docela požrala. Tak jak je to možné? Odvážil jsem se oči otevřít.

Až nyní mi to došlo: kůra těch stromů ve tmě zářila.

Omámeně jsem odvrávorál a ztratil rovnováhu; svezl jsem se do sněhu.

Poblíž ležela veverka. Zničenonic se tam objevila, jako by ji les náhle vyvrhl ze svých lačných úst. Nebyla to však ta krásná veveruška Zrzečka, již do knihy Josefa Zemana nakreslil Karel Svobinský. Tahle byla mrtvá, sníh poblíž její doširoka rozevřené tlamičky byl zahnědlý od zvratků, tělo ztuhlo v posmrtné křeči.

Sevřelo se mi srdce. Strachem, hnusem i soucitem.

Nevyšťoupala tedy po žebříku do nebe. Naopak, vypadalo to, že si prošla pravým peklem.

Byl to trest za to, že sbírala semena šišek tam, kde neměla? Podíval jsem se na zvrátky u její tlamičky. A byly ty šišky otrávené? Anebo za to mohl ten Rudý les?

Veverka náhle začala krvácet, ač jsem neviděl žádné rány. Sníh kolem ní však rudl. Stále víc a víc. Brzy mi přišlo, že je krví nacucaný, že na té nebožačce praktikuje vampyrismus.

Dloubl jsem do ní vycházkovou holí. V místě, kde se kovový hrot na jejím konci střetl s tělem, sloupkl kůži i s chlupy, jako by byla z papíru. Viděl jsem jen provazce šlach a zkrvavené maso.

Začal jsem naprázdno dávit.

Potom jsem se obrátil na útěk, jak jen mi to má dávno pochroumaná pravá noha dovolila.

Pryč, pryč z toho divného Rudého lesa, do nějž mě zavedl Poeův démon zvrácenosti. Dřív, než pozře i mě, než ze mě vysaje mou tělesnou sílu, mou krev.

Nevím, kolikrát jsem upadl, znovu se zvedl a zase se sněhem brodil kupředu. Les však nekončil, byl stejně zlověstný, stejně temný, rudý a tichý.

Kdy už bude konec tomu snu, jehož otrokem jsem se stal?

Znovu jsem upadl, rozplácl se ve sněhu jako nějaký kluk z obrázku Josefa Lady, vyškrábal se na rozbolavělé nohy a... zjistil jsem, že stojím kousek od vysokého plotu, jehož vrchol lemovaly kotouče ostnatého drátu.

Prozatím jsem věřil, že se můj sen odehrává v okolí Lipnice, nicméně nyní jsem o tom začal pochybovat: protože žádný takový plot jsem ve zdejších lesích neviděl, a to ani u kamenolomů.

Pomalu jsem k němu vyrazil. Jak jsem jednotlivými kroky ukrajoval vzdálenost, která mě od něj dělila, z temnoty za ním vystoupily obrysy dlouhých budov, připomínajících kasárny, haly pro dobytek anebo stáje pro koně. Nevím proč, ale celé to místo na mě působilo zlověstně, ve vzduchu byla cítit tíseň jako ozon po bouřce.

Náhle za mnou vyšlehly plameny: cítil jsem jejich palčivý žár v zádech.

Došlo mi, že jsem sevřený do kleští. Tvořily je plot a oheň... který hořel v hlubokém příkopu. Něco na něm bylo zvláštního. Zápach, který se vznášel ve vzduchu. Těžký, mastný... Rozkašlal jsem se a protřel si oči, které začaly slzet, jak do nich vnikl kouř.

V té chvíli mi došlo, že tam nejsem sám.